

СКОКЛЮ И ШЕГИЦА.

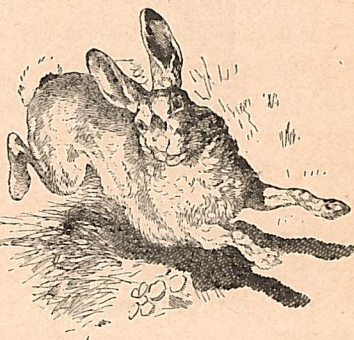
Едно време въ една зелена и гъста шубричка всрѣдъ гората си живѣли двѣ сирачета — сиви и красиви зайчета. Братчето се казвало Скоклю, а сестричето — Шегица.

Скоклю билъ немирникъ и нехранимайко. Щомъ сутринъ се пробудѣлъ отъ сънъ, омивалъ си лицето, изчиствалъ си коситѣ, засуквалъ си мустациѣ, па хайде да го нѣма — цѣлъ день по веселби.

А сестрица Шегица ставала още по-рано. Кжщичката разтрѣбвала, водица донисала, госбица притотвяла . . .

Мръква се. Ето го и Скоклю прѣстига. — Сестрице, мила хубавице, дай ми да си похапна! Да знаешъ колко съмъ гладенъ!

— Ахъ, немирникъ братко! Въ никоя работа не ми помагашъ, само по гости ходишъ, съ другари играешъ, а сега на готово храна искашъ.

Тѣй кротко добрата Шегица учи и сѣди своето мило непослушно братче, а то, засрамѣно, навело на страна своята немирна глава. . .

— Ела, братко! И сега ще те нагостя, но знай, че ако не се поправишъ, това нахранване ще ти бѣде за послѣденъ пѣтъ! . . .

Кужич-Вълчо.